

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. София, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 29.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6319** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от ЗМВР, вр. с чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. А. Т. от [населено място], [жк], [жилищен адрес]0 срещу т.3 от Заповед № ЛС-04286/04.06.2021г. на Министъра на правосъдието, с която на жалбоподателя е наложена мярка „временно отстраняване от длъжност“ и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта и оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършени дисциплинарни нарушения, за които се предвижда дисциплинарно наказание “уволнение“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта в оспорената част като незаконосъобразна. Навежда довод за липсата на мотиви, като се претендира, че правомощието за отстраняването на от длъжност се упражнява в рамките на оперативната самостоятелност на органа, но само ако аргументира предвидените в закона предпоставки. Освен пълната липса на мотиви се изтъква и довод, че в конкретният случай жалбоподателят не би могъл с действията си да затрудни разследването, тъй като същото е започнало преди отстраняването му от длъжност на дата 04.06.2021г. на основание постъпването на жалба от 31.05.2021г., въз основа на която била изготвена докладна записка и направено предложение от гл. комисар Й. за процедиране по жалбата. Твърди въз основа на тези обстоятелства, че от началото на проверката към датата на издаването на процесната заповед са изминали три дни, които били напълно достатъчни за извършването на необходимите действия за разкриването на обективната истина. Правните последици от заповедта противоречали на целта на закона. От събраните доказателства се потвърждавали

посочените доводи, от които се и установявало, че служебното положение на жалбоподателя не би могло по никакъв начин да затрудни разкриването на обективната истина. Счита за непонятно по какъв начин служебното положение на жалбоподателя ще повлияе на разкриването на обективната истина за неподкрепено твърдение за наличие на парично задължение към лицето, чиято жалба станала основание за пореврката. Освен това се касаело за облигационни взаимоотношения от преди три години, в който период жалбоподателят и авторът на жалбата не са били в служебни правоотношения, тъй като жалбоподателят е бил началник на сектор 3. "К.", а авторът на жалбата - служител на надзорно-охранителния състав в затвора в [населено място]. Отстраняващият орган приел, че извършването на проверката на записите от системата за видеонаблюдение документирало нарушението, поради което счита за несъстоятелно, че постфактум поведението, респективно служебното положение би могло да повлияе върху осъществили се в миналото факти, изложени са и доводи по същество - оспорва се изводът за извършено нарушение. Идентично стоял и въпросът и с твърдяното нарушение "изграждането на В. стаи", тъй като дисциплинарно-разследващият орган извърши лично проверката и установил, че не са такива и не се различавали от другите стаи. И в този случай счита за необяснимо как служебното положение на жалбоподателя би могло да затрудни разкриването на обективната истина относно външния вид на въпросните помещения, тъй като се касае за фактическо положение, което е съществувало преди датата на отстраняването и нямало възможност постфактум да бъде повлияно. В частта на оспорената заповед, относно основанието за неравноправно третиране на лишените от свобода счита мотивите на заповедта в тази част за бланкетни, абстрактни и неясни, неиндивидуализирани твърдения, поради което трудно можело да се направи извод, как точно жалбоподателят би могъл да повлияе на разкриването на обективната истина. - например върху вече издаден в миналото индивидуален административен акт.

Позовава се и на заповед №ЧР-03-110/27.07.2021г. за наложеното дисциплинарно наказание на жалбоподателя "уволнение", от която се установявало, че разследването било извършено основно чрез проверка на документи и основанията за налагането на дисциплинарното наказание нямали нищо общо с основанията, описани в заповедта за отстраняването на жалбоподателя от длъжност- Заповед № № ЛС -04-286/04.06.2021г.

Претендира допуснато и съществено процесуално нарушение при издаването на процесната заповед - не съдържала дата на издаване по чл.59, ал.2, т.8 АПК., представляващо основание за оспорването по чл.146, т.2 АПК, изложени са и доводи относно неправилност на сигнатурата на заповедта. Не бил спазен и чл.44, ал.4 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика на МВР относно изискването за писмена покана за запознаване с оспорената заповед, липсвали мотивирани фактически основания, очертаващи допуснато дисциплинарно нарушение. Не била застъпена и теза, какви вредни последици биха настъпили, в случай, че продължи да изпълнява длъжността си.

Пред съда жалбата се поддържа от жалбоподателя лично и чрез адв. М., в ход по същество претендира основателността ѝ и разноси по списък в размер от 510 лв. за държавна такса 10 лв. и за адвокатско възнаграждение 500 лв.

Ответникът – Министър на правосъдието, чрез процесуален представител юрк. Н. Д., оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и прави

възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В ход по същество изложи твърдения за издаването на заповедта при спазването на изискванията за компетентност и форма, на материалноправните разпоредби и с целта на закона - основания по чл.146, т.1, т.2, т. 4 и т.5 АПК.

СГП, редовно уведомена, не се представлява.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя лично на жалбоподателя на 04.06.2021г., а жалбата до съда - от дата 15.06.2021г., с оглед на което е подадена в срока по чл.140, ал.1 АПК.

Жалбата е депозирана в срок и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу обжалваем акт, пред компетентния съд, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Със Заповед № ЛС-04-286/04.06.2021г. на министъра на правосъдието, във връзка с постъпили предварителни данни, отразени в предложение с рег. №5213/03.06.2021г. по описа на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за установено поведение старши комисар Д. Т. - началник на затвор I-ва категория - затвора [населено място], квалифицирано като тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР, за които на основание чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „уволнение“, е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя. Със заповедта е определен дисциплинарно разследващ орган и е определен срок до за извършване на дисциплинарното разследване – до 4 месеца от образуването му.

С т. 3 от диспозитива на същата Заповед № ЛС-04-286/04.06.2021г. на министъра на правосъдието, на осн. чл. 207, ал.1, т.1, ал. 2 и ал. 12, чл. 214, ал.1, т.1 и чл. 215, ал. 1 от ЗМВР, жалбоподателят е отстранен временно от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта и оръжие. Относими към този диспозитив са мотивите в заповедта, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина чрез въздействие над подчинени и лишени от свобода. По този въпрос действително в мотивите на заповедта няма конкретни факти и данни, по този въпрос органът се е позовал на Предложение с рег. №5213/03.06.2021г. по описа на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. От своя страна, предложението е обосновано с данните за установени нарушения, посочени в докладна записка с изх. 5200 /03.06.2021г., изготвена от инспектор вътрешна сигурност Е. Д.. Видно от резолюция на същата докладна записка от 03.06.2021г., от лицето, подписало и предложението, е разпоредено до конкретен служител изготвянето на заповед за образуване на дисциплинарно производство и отстраняването от длъжност. Следователно, процесната заповед се основава на фактическите обстоятелства и преценки, съдържащи се в докладната записка.

В докладната записка е посочено и се предлага да бъде назначена обстойна проверка

във връзка с конкретно изброени лишени от свобода, обосновано с получена оперативна информация в сектор Вътрешна сигурност при ГДИН, за нарушения от служители на Затвора С. във връзка с изпълнението на наказанията, в това число, че са пускани редица сигнали от лишени от свобода с твърдения, че за извършването на ремонти в затвора са им искани парични средства от лице, което до момента не било санкционирано и спряно от работа. В останалата част са вменени нарушения, извършени пряко от жалбоподателя, за които същият подробно излага доводи, че към датата на образуване на дисциплинарното производство същите са обективирани в материално-веществен вид и установени - записи от камери, начина на извършване на ремонта на конкретни спални помещения. Също в докладната записка е посочена и жалба от инсп. Д. Г. К. -главен надзирател в затвора, срещу началника на затвора - Д. А. Т..

Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. В процесния случай че са налице елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР

Правопораждащият фактически състав на чл.214 ал.1 т.1 от ЗМВР включва: служебно положение, дисциплинарно производство, опасност за доказването в това производство, връзка между служебното положение и опасността.

Не е спорно, че към датата на издаването на процесната заповед жалбоподателят Д. А. Т. е заемал длъжността началник на затвор I -ва категория, конкретно на Затвора С..

От доказателствата по делото безспорно се установява, че спрямо жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство по чл.207 от ЗМВР, поради което е налице първото от двете кумулативни изисквания на нормата на чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР.

Всичко изложено в докладната записка сочи на извод, че в хода на дисциплинарното производство срещу жалбоподателя, образувано с т.1 от процесната заповед, е необходимо да бъдат извършени проверки по отношение на подчинен на него служител и лишени от свобода, по отношение на които най-малкото началникът на Затвора С. упражнява не само административни функции на висшестоящ, но има и качеството и на дисциплинарно-наказващ орган. Служебното положение на жалбоподателя и заеманата от него ръководна длъжност биха затруднили разкриването на обективната истина тъй като при провеждане на дисциплинарното производство ще бъдат снемани сведения и обяснения от подчинените му служители. С оглед конкретните фактически обстоятелства, послужили като основание за образуване на дисциплинарното производство, изложени конкретно в докладната записка, то следва, че служебното положение на Д. А. Т. би му позволило да окаже влияние върху лицата, които имат отношение към казуса, поради което е налице и втората предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Неотносими са доводите в писмената защита, че определени факти, относими към дисциплинарното нарушение, са намерили материално изражение в обективната действителност, които освен това според изложеното в докладната не изчерпват поведението, за което се предлага да бъде потърсена дисциплинарна отговорност. Същественото за преценката на вторият елемент по чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР е възможността за влияние върху лицата, които следва да бъдат проверявани.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК е спазен, като засягането на правата и законните интереси на жалбоподателя чрез издаване на заповед за временно отстраняване е съобразено с целта, за която актът е издаден - да се осигури законосъобразно и безпристрастно провеждане на дисциплинарното производство. Целта да не се допусне каквото и да е влияние върху проверяваните лица от страна на началника на затвора, може да бъде постигната единствено чрез отстраняването му от длъжност. Ето защо, приложената мярка не засяга правата на лицето в по-голяма степен от необходимото за осигуряване на законосъобразно приключване на дисциплинарното производство.

Предпоставките по чл.214, ал.1 ЗМВР изключват преценка по същество дали вмененото незаконосъобразно поведение, съставляващо основание за образуването на дисциплинарно производство, е действително такова. Тази разпоредба изисква само да е образувано дисциплинарно производство. Поради това доводите в писмената защита за несъставомерност или необоснованост на мотивите за извършено дисциплинарно нарушение, са неотнормисими към мярката по чл.214, ал.1 ЗМВР и не следва да се разглеждат от съда.

Оспорената заповед е издадена и от компетентен орган. За този извод съдът съобрази правомощията по чл.10, ал.2 т. 5 от Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража, министърът на правосъдието осъществява правомощията на орган по назначаването на държавните служители по реда на ЗМВР по отношение на началника на затвора С. като лице, заемащо длъжност пряко свързана с изпълнението на наказанията и мярката задържане под стража, съгласно чл.19, ал.1 т.1 вр. ал.2 ЗМВР.

Необосновани са твърденията, че оспорената заповед не съдържа дата на издаването ѝ, доколкото такава е поставена със щемпел, нормата на чл.59, ал.2, т.8 АПК не указва по какъв начин следва да бъде отбелязана датата на издаването на индивидуалния административен акт, достатъчно е да се установява без каквото и да е съмнение. Освен това, процесната заповед е връчена на жалбоподателя именно на 04.06.2021г. , което е удостоверено от него в частта за връчването ѝ. Следователно, не буди никакво съмнение фактът, че процесната заповед е издадена на 04.06.2021г. и поради това не е допуснато нарушение на изискванията за съдържанието ѝ по чл.59, ал.2 АПК.

Необосновано се твърди и допуснати съществени нарушения при издаването доколкото не била връчена покана на жалбоподателя за запознаването със заповедта. Видно от удостовереното от самия него за извършеното връчване, то без съмнение същият следва да се счита за "поканен" да се запознае със заповедта и да я получи, за да може да упражни правото си на оспорване. Освен това се касае за акт, след издаването на заповедта.

Предвид изложеното за елементите, предвидени по чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР за налагането на мярката "отстраняване от длъжност", и установяването им в казуса по делото, то не могат да бъдат съобразени, в това число и на основание чл.142, ал.2 АПК, основанията и проверките, извършени в хода на образуването дисциплинарно производство, послужили като основание за налагането на дисциплинарно наказание "уволнение" на жалбоподателя със заповед № ЧР - 03-110/27.07.2021г. на министъра на правосъдието. видно от процесната заповед, образуването на дисциплинарно производство не е ограничено само до основанията, посочени в заповедта, По т.5 е посочено, че ако в хода на дисциплинарното производство бъде открито друго тежко

нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.203, ал.1 ЗМВР, дисциплинарно-разследващият орган да квалифицира деянието съобразно установените факти и обстоятелства.

По изложените съображения жалбата срещу заповедта в частта ѝ по т. 3 е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на делото, съдът следва да разгледа своевременно направеното искане от ответника чрез юрк. Д. за присъждането на разноски. Съдът като съобрази, че в чл.143 АПК не е предвиден размер на разноски за процесния случай, субсидиарно е приложим е чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК. В чл.78, ал.8 ГПК е предвидено, че в полза на юридически лица, ако са защитавани от юрисконсулт, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, който размер не може да надхвърля максималния размер на възнаграждението за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид обстоятелството, че предметът на делото не касае значителна правна сложност, следва да се приложи предвиденото в чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, като такива следва да се присъдят в минимален размер на 100 лв. и в полза на юридическото лице - министерство на правосъдието. Приложимостта към казуса по делото на правната уредба по чл.78, ал.8 ГПК, изключва присъждане на разноски на ответника за юрисконсултско възнаграждение по Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите. Размерите на възнагражденията по тази наредба следва единствено да се вземат предвид при преценката за прекомерност - чл.78, ал.5 ГПК вр. чл.144 АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 12-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Т. Заповед № ЛС-04-286 от 04.06.2021 г. на Министъра на правосъдието на осн. чл. 207, ал.1, т.1, ал. 2 и ал. 12, чл. 214, ал.1, т.1 и чл. 215, ал. 1 от ЗМВР, в частта ѝ по т.3 с която на Д. А. Т. е наложена мярка „временно отстраняване от длъжност“ и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта и оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършени дисциплинарни нарушения, за които се предвижда дисциплинарно наказание “уволнение“.

ОСЪЖДА Д. А. Т. с ЕГН от [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, да заплати по бюджета на Министерство на правосъдието за разноски сумата от 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от

съобщаването му на страните по делото.
СЪДИЯ: